

Цри медба себи

1

У ове редове, које ти ~~диктира~~ диктира моје срце и
мојих њет пула и које рад ти пишеш, - пишем јву пу-
бореву речину мојих мисли о поезији, које је излучила моја
душа до сада. Да ли је то редан и правilan и срећен ем-
сион мисли, или неколико страница, неки даних из
њет ојне мот срца и из маршиног живота мојих о-
секања - то је питање, коме моје биће не обради оу-
говор. То је све, што могу да кажем себи, и малом ко-
стосу у себи, иће чо што дам ово, што мислим да мо-
гу да дам.

Увештаком, повекло, симитина и будућности во-
езије је велико знак питања, које већ волико века
писе поучошвеница њетта повелаштва, и та, заједно
са мојим 17 год., читаам ти твоји ти војерњи, који во-
ситава и базрешава во питање. Ја знам да слабат-
ка јуница моје мисли не може издржати тај знак пи-
тања из мозга повелаштва, ја знам да слабатке
којине мојих мисли не могу обради виучаву њушаву,
која води оу питања коговору - но, њтине свему, мојих
серашавити година ми поглавару редовјеко да мо-
увереве, шило из кефи ка светознаву. Сво му забора-
во дамоувереве је за мене довољно јевина букитина
да севени својим маменовица маршиноу њушавицу
мојих мисли, и велики јвуи, који води коговору, зар
ће, мој мали баушаву? зашо -
allons, ma pensée!

Увек сам се питао: - да ли се у првој стоти повека
 на простиор земље налазио чиненији и праг прве стотине
 поезије? Да ли је поезија само једна еманација нејетској -
 пог поверјег духа, не даи гучиет будекот дуковног стварала -
 шива, један кавац, једнаи поф, и мучет и са зрео из свеиетог
 каицегава будекот бива, - или, - или су оквири поверјег духа
 много тешке обале за широку дучицу поезије које она отводија
 да би отродна даје и дубље - на захету суровог егзиетирава
 нивоишишиког и ~~сврнот~~ царитва, које првом дихају земље,
 ка првом цеклику отровушеног светира? Имају ли поек и
 једнакав брај година, имају ли поек и поек и поек
 једнакав раеи, или је поек млази браи своје етарије
 сеице - поезије?

Одговарам су увек - не! - одговарам су да су поек
 и поезија једнако етари, да је поек родно поезију.

Ја ли одговорити - да! - поезија је много
 етарија от повека, поезија је отклоњена повеку.

Ко има право - они или ја? - они, и ја! и у шот одгово -
 ву, и у одговору, кога је дао њихов дух, има једно добро
 паре нејетне. Јер они говоре, тиелеи от поезији, коју је
 дало будекот срце гуче и данас, а га говорим от Великом
 Непознаитот Пееику, који је рош и отроди будучих векова,
 и чије сам лице видео у једном бледот одблеску будекот
 "сцира", одблескуиот кроз свети тог ерца, мојих кула
 и мојих елутки.

Јад, кад тишеи ово, осекам како у теи, по свит
 куиитица срца, у сваком каиоту тишице, у сваком ра
 маху осекана суклатиа сучица и блеска мар шота
 отрогачеица - да, доћи ће тај Велики Непознаити Пе -
 еиик! Доћи ће камак, као што долази светиности, доћи ће из
 некази, као што се раја по свити у дучицу от неодољивим
 замасот стваравца! Ја осекам шотлину неговот ди -
 каја и тевајућу крв, која сукса по палана сваке него -
 ве реи! Ја осекам замак негове тиши и раицевани бе -
 скрај негових кеица! - да, доћи ће тај велики Непо -
 знаити Пееиик!

